

Arrest

nr. 91 685 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Suzanne VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 12 januari 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 13 januari 2009 een asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 2 maart 2010, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 45 845 van 30 juni 2010 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker dient op 27 juni 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 juni 2012 een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 12 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[R., S. A. H.] [RR ...]
geboren op [...] te [...]
nationaliteit : Pakistan
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsverplichting zoals

bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 27.06.2011. Daarbij voegde hij een medisch attest dd 21.06.2011 opgesteld door dr. [R.], waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

- *PTSD avec symptoms psychologiques et hallucinantes, sévère*
- *Dépressif majeur, sévère*
- *Troubles de sommeil, sévère*

De dokter verwijst ook naar de behandeling die minimum 5 jaar noodzakelijk zal zijn, al hangt de verwachte behandelingsduur af van de manier waarop verzoeker reageert op de behandelingen.

In het medisch attest dd 03.01.2012, dat verzoeker later bij zijn aanvraag voegde, wordt nogmaals een verwachte behandelingsduur van 5 jaar vermeld.

Dat er dus op een half jaar tijd nog geen beterschap te merken was in de aandoeningen van verzoeker, dat dit al wijst op de ernst van de aandoening.

Bovendien verwijst de behandelende geneesheer naar de verschillende soorten medicatie die verzoeker op dit moment moet nemen. Verzoeker neemt tot 5soorten medicatie!

Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening!

Dokter [R.] acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet en dit voor nog ten minste 5 jaar! Bovendien acht de behandelende geneesheer de kans op suïcidale neigingen zeer hoog!

De behandelende geneesheer acht het absoluut noodzakelijk dat verzoeker wordt opgevolgd in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving! Ze acht het mogelijk dat de symptomen zich stabiliseren, maar is daar niet zeker van.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is, dat hij jarenlang medicatie moet nemen en levenslang behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid.

Artikel [9ter] §1 vermeldt het volgende:

[...]

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het feit dat een geneesheer stelt dat er een minimum behandelingsduur is van 5 jaar en dat verzoeker tot 5 soorten medicatie moet nemen maakt al duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1 .

Hoe kan een ongeneeslijke ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat § 1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

De noodzakelijk geachte behandeling wordt tevens vermeld in het medisch attest. De behandelende arts vermeldt zelfs een behandeling van minimum 5 jaar! Maar ziet zelf in het eerste halfjaar nog geen verbetering!

Verzoeker is ongeneeslijk ziek!

Het feit dat de voorziene duur van de behandeling in feite onbepaald is , wijst erop dat de aandoeningen ernstig zijn of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

De dokter vermeldt zeer duidelijk dat de behandeling jaren zal duren. Dat dit betekent dat verzoeker ernstig ziek is en dit dus voor zich spreekt en geen verdere uitleg hoeft.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen of de juiste medische ondersteuning in Pakistan

De arts - attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig, en zelfs helemaal niet onderzocht! DVZ dient na te gaan of de ziekte in het land van herkomst al dan niet behandeld kan worden, en dient dit verder toe te lichten.

In de motivering van de reden, stelt DVZ dat, volgens het medisch advies van de arts- adviseur, de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid. Door slechts één woordje in de bestreden beslissing, blijkt overduidelijk dat DVZ de aanvraag van verzoeker niet grondig onderzocht heeft!

DVZ vermeldt zelf in haar beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer, de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Dat DVZ dit niet gedaan heeft, bewijst dat DVZ het dossier niet grondig heeft onderzocht!

Hoe kan ambtenaar-geneesheer een duidelijk beeld schetsen van de ziekte van verzoeker, als hij hem niet onderzoekt?!

Dat de ziekte, volgens DVZ ‘kennelijk’ niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, bewijst dat DVZ het dossier niet grondig heeft onderzocht! DVZ diende te onderzoeken of verzoeker aan een ernstige ziekte lijdt EN of de ziekte in het land van herkomst kan behandeld worden.

Dat DVZ dit niet gedaan heeft, is een schending van de motiveringsplicht!

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de medische attesten, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze wetsbepaling die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 30 mei 2012, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht. In dit advies wordt vastgesteld dat de aangehaalde aandoeningen geen directe bedreiging inhouden voor het leven van verzoeker en dat de gezondheidstoestand niet kritiek is. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat niet blijkt op welke basis de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit is gekomen dat kennelijk niet blijkt dat er sprake is van een aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er hierbij ook op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat de motieven van de motieven van een beslissing moeten worden gegeven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker – bij gebreke aan de vereiste ernst – kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende te worden gemotiveerd inzake de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf. Verzoeker toont niet aan dat de tot uitdrukking gebrachte motieven van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

De Raad wijst erop dat een aandoening een voldoende mate van ernst dient te hebben om binnen het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te vallen. Aldus voorzag de wetgever in de procedure van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet ook een “*medische filter*” om een ziekte die “*een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging*” reeds in de ontvankelijkheidsfase te weren (*Parl. St. Kamer 2011-2012, DOC 53 1824/001, p. 4*).

Op 29 mei 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen aandoeningen. De ambtenaar-geneesheer bracht op 30 mei 2012 een advies uit, waarin hij oordeelt dat de beschreven aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan ziektes zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste van de Vreemdelingenwet die aanleiding kunnen geven tot het bekomen van een machtiging in het Rijk, nu niet blijkt dat de ingeroepen aandoeningen een directe bedreiging inhouden voor verzoekers leven en de gezondheidstoestand niet kritiek is. Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk kampt met een ziekte die dermate ernstig is dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit. Hij verwijst naar de door hem bij de aanvraag overgemaakte medische stukken dat hij lijdt aan een ernstig post-traumatisch stresssyndroom met psychotische symptomen en hallucinaties, aan een ernstige depressie (“*trouble dépressif majeur*”) en aan ernstige slaapproblemen, dat hij voor deze aandoeningen vijf soorten medicatie neemt, dat een behandelingsduur van minimum vijf jaar vooropgesteld is, dat er een risico op zelfdoding bestaat, dat na een half jaar nog steeds een behandelingsduur van vijf jaar vooropgesteld wordt zodat er geen sprake is van enige evolutie in de behandeling en dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en

gespecialiseerde omgeving. Verzoeker stelt dat deze elementen wel degelijk wijzen op de ernst van de aandoeningen.

Verzoeker geeft aldus in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van zijn aandoeningen zoals deze blijken uit de door hem in het kader van de verblijfsaanvraag aangebrachte medische stukken. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker, door te wijzen op enkele vermeldingen in de door hem aangebrachte attesten, nog niet aantoonde dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer gelet op deze attesten foutief of kennelijk onredelijk is. Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts de aandoeningen als ernstig kenmerkte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer – die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling. Het enkele gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening zou zijn toegedaan dan de behandelende arts is daarnaast ook onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Ook door te wijzen op de duur van de behandeling, het gegeven dat de aandoening niet of moeilijk geneesbaar is, het gegeven dat er sprake is van een risico op zelfdoding, het gegeven dat hij vijf soorten medicatie neemt en het gegeven dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving, toont verzoeker nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen – die aan de basis ligt van de bestreden beslissing – kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in bepaalde gevallen een aanduiding vormen van de ernst van een aandoening, doch zijn op zichzelf niet noodzakelijkerwijze voldoende om te kunnen besluiten tot een voldoende ernst in de zin van deze wetsbepaling. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies dient te vragen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoeker lijdt op zich niet in vraag stelt, kan niet worden vastgesteld dat er op hem een verplichting rustte om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een bijkomend advies te vragen (*cf. Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35*). Verzoeker laat ook na toe te lichten waarom hij van mening is dat zijn situatie vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een medisch onderzoek of het vragen van een bijkomend advies en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door hem aangebrachte documenten.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidssituatie zoals aangevoerd in het kader van de op 27 juni 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en niet onzorgvuldig handelde door verzoeker niet zelf te onderzoeken of geen bijkomend advies op te vragen. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op basis van een correcte feitenvinding tot stand is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat niet is betwist dat verzoeker gebruik maakte van het standaard medisch getuigschrift en dat, nu niet is aangetoond dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, niet blijkt dat verzoeker in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie.

Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS